

Sygn. akt: I C 240/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Glinkiewicz
Protokolant:	st. sekr. sądowy Bożena Czajkowska

po rozpoznaniu w dniu 29 czerwca 2016 r. w Toruniu

sprawy z powództwa **P. W. (1) i K. W.**

przeciwko **Gminie Ł.**

o zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanej Gminy Ł. solidarnie na rzecz powodów P. W. (1) i K. W. kwoty 3.478 zł (trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt osiem złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie

- od kwoty 1.998 zł od dnia 28 lutego 2015 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 1.480 zł od dnia 20 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej Gminy Ł. solidarnie na rzecz powodów kwotę 1.391 zł (tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 240/16

UZASADNIENIE

Powodowie K. W. i P. W. (1) wnieśli o zasądzenie od Gminy Ł. kwoty 3.478 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 1.998 zł od dnia 28 lutego 2015r. i od kwoty 1.480 zł od dnia 20 czerwca 2015r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu podali, że w dniach 30 lipca 2008r. i 4 lipca 2011r. zawarli z Gminą Ł. i Zakładem (...) umowę o przyłączenie ich nieruchomości przy ul. (...) w Ł. do gminnej sieci wodnej i kanalizacyjnej. Warunkiem wydania zezwolenia na przyłączenie było uiszczenie przez powodów opłaty przyłączeniowej w wysokości odpowiednio 1.998 zł i 1.480 zł. na rachunek bankowy Gminy Ł. w przypadku przyłącza nieruchomości do sieci wodociągowej oraz na rachunek Gminnego Zakładu (...) przypadku przyłącza kanalizacyjnego. Powód w sumie na poczet wskazanych opłat uiszczył kwotę 3.478 zł. Powodowie wskazali, że decyzją z 30 września 2014 roku Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, że gmina Ł. nie była uprawniona do pobierania opłat przyłączeniowych. Po tej decyzji gmina zaprzestała pobierania opłat i zaproponowała mieszkańcom wprowadzenie do zawieranych już lub zawartych umów

zmian w formie aneksu zgodnie, z którymi gmina zaprzestała pobierania opłat. Zdaniem powoda opłata ta podlega zwrotowi, zwrotowi na podstawie przepisu artykułu 405 w związku z artykułem 410 k.c.

W odpowiedzi na pozew pozwana gmina wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie solidarnie od powodów kosztów procesu. W pierwszej kolejności wskazała, iż uiszczenie przez powodów opłaty nie było bezpodstawne, nie była też opłata nienależna. Zdaniem pozwanej powód, podstawą prawną do uiszczenia tej opłaty była dobrowolnie zawarta przez powoda umowa cywilno - prawna. W tej umowie powodowie złożyli swobodne oświadczenie woli na podstawie, którego dobrowolnie zobowiązali się do uiszczenia wynagrodzenia z tytułu zwrotu części kosztów przyłączenia wodnego i kanalizacyjnego z przykanalikiem. Strona powodowa podpisała umowę bez żadnych zastrzeżeń. Pozwany wskazał też, koszt wybudowania przyłącza kanalizacyjnego na posesji powodów wyniósł 14.900,55 zł, gdyby powodowie sami wykonywali prace koszt byłby nieporównywalnie wyższy. Poza tym pozwana wskazała, iż uzyskane środki zostały już przez nią spożytkowane w ten sposób, że nie jest wzbogacona, a zatem obowiązek zwrotu ewentualnego wzbogacenia wygasł zgodnie z artykułem 409 kc. Zarzuciła też pozwana, iż powodowie byli świadomi, że nie musieli uiszczać opłaty, stąd też nie mogą się domagać zwrotu świadczenia zgodnie z artykułem 411 pkt 1 kc. Wskazał też, że spełnienie świadczenia czyni zadość zasadą współzycia społecznego co wyklucza ewentualny zwrot świadczenia na podstawie artykułu 411 pkt 2 kc.

W kolejnych pismach procesowych strony podtrzymywały swoje stanowiska.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

K. W. i P. W. (1) są małżeństwem.

Bezsporne.

K. W. i P. W. (1) są właścicielami nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...).

Bezsporne.

P. W. (1) złożył do Gminy Ł. wniosek o podanie ogólnych i technicznych warunków dostawy wody pitnej dla celów gospodarczych do ww. nieruchomości.

P. i K. małżonkowie W. złożyli do Gminnego Zakładu (...) w G. wniosek o przyłączenie do sieci kanalizacyjnej. Gminny Zakład (...) realizował inwestycję związaną z kanalizacją.

W dniu 30 lipca 2008r. P. W. (1) zawarł z Gminą Ł. umowę o zezwolenie o przyłączenie nieruchomości stanowiącej własność powodów do urządzenia zbiorowego zaopatrzenia wsi w wodę posesji nr (...) w miejscowości Ł., ul. (...). Warunkiem wydania zezwolenia była wpłata przez wnioskodawcę należności z tytułu części kosztów inwestycyjnego wykonania urządzeń sieci podstawowej już istniejącej w wysokości 1.480 zł. na rachunek Gminy.

Opłata w kwocie 1.480 zł została uiszczona w całości, jednorazowo w dniu 30 lipca 2008r.

W dniu 1 sierpnia 2008r. P. W. (1) zawarł z Gminnym Zakładem (...) w G. umowę, w którym zobowiązał się do dostarczania wody do posesji powoda położonej w Ł. przy ul. (...).

W dniu 4 lipca 2011r. K. i P. W. (2) zawarli z Gminnym Z. Komunalnym umowę o zezwolenie na przyłączenie do gminnej zbiorczej sieci kanalizacyjnej posesji położonej w Ł., przy ul. (...). Na podstawie umowy Gminny Zakład (...) zezwolił na przyłączenie. Zgodnie paragrafem 2 umowy warunkiem wydania zezwolenia była wpłata przez wnioskodawcę należności z tytułu zwrotu części kosztów inwestycyjnego wykonania urządzeń sieci podstawowej już istniejącej w wysokości 1.998 zł. Należność decyzją Wójta Gminy Ł. została rozłożona na 20 równych rat, płatnych do ostatniego dnia każdego miesiąca począwszy od lipca 2011r. na rachunek Gminnego Zakładu (...) w G..

Małżonkowie W. uiszcili opłatę za przyłącze kanalizacyjne

W dniu 7 lipca 2011r. P. W. (1) zawarł z Gminnym Zakładem (...) w G. aneks do umowy z dnia 1 sierpnia 2008r., w którym zobowiązał się do odbioru ścieków socjalno – bytowych z posesji powodów położonej w Ł. przy ul. (...).

Dowód: wnioski, k. 63-65

umowy, k. 9-10, 12-13v

potwierdzenie wpłat k. 15- 24;

Po podpisaniu umów Gmina wykonała obowiązki z nich wynikające, w tym przyłączyła posesję powodów do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej, zamontowała przykanalik wraz z przepompownią, położyła rury, wykonała prace towarzyszące oraz wpięła przyłącza do sieci.

Bezsporne.

Decyzją z 30 września 2014 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po uprawdopodobnieniu w toku postępowania antymonopolowego stosowania przez Gminę Ł., praktyki ograniczającej konkurencję, polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku organizowania przyłączenia do sieci wodociągowej i na lokalnym rynku organizowania przyłączenia do sieci kanalizacyjnej, obejmujących obszar Gminy Ł., poprzez narzucanie uciążliwych, przenoszących Gminie Ł. nieuzasadnione korzyści, warunków umów, przewidujących, iż warunkiem przyłączenia do sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej jest uiszczenie ryczałtowej opłaty nieprzewidzianej w taryfie, o której mowa w art. pkt 12 ustawy z 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, nałożył na Gminę Ł. obowiązek do zaniechania tych działań poprzez zaprzestanie pobierania ryczałtowych opłat przyłączeniowych za przyłączenie do sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej oraz zmianę zapisów w umowach zawieranych przez jednostkę organizacyjną – Gminny Zakład (...) w G. poprzez wykreślenie zapisów uzależniających możliwość przyłączenia się zainteresowanego podmiotu do gminnej sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej od uiszczenia ryczałtowej opłaty przyłączeniowej.

Dowód: decyzja z 30.09.2014 r., k. 36-40kt;

Po decyzji Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Gmina Ł. zaprzestała pobierać opłaty przyłączeniowe w ramach umów w sprawie przyłączenia do gminnej sieci kanalizacyjnej i/lub wodociągowej. Równocześnie przesyłała do stron umów aneksy do tychże umów.

Bezsporne.

Wezwaniem do zapłaty z dnia 19 lutego 2015r. (doręczonym w dniu 20 lutego 2015r.) i z dnia 10 czerwca 2015 r. K. i P. małżonkowie W. wezwał Gminę do zwrotu spełnionego świadczenia z powołaniem na Decyzję UOKIK.

W wezwaniach zakreślili 7-dniowy termin na spełnienie świadczenia od dnia otrzymania wezwania do zapłaty.

Gmina odmówiła zwrotu świadczenia.

Dowód: wezwania do zapłaty, k. 43—45v

pismo z 9.03.2015 r. wraz z pełnomocnictwem k. 41-42

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, zgromadzonych dokumentów, zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, przesłuchania powoda P. W. (1) oraz za pozwaną – Wójta Gminy Ł. oraz na podstawie art. 230 k.p.c.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami tworzyły dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków P. T., Z. M., W. M., Z. K. i W. K. co do faktu, że po wydaniu w dniu 30 września 2014 r. decyzji przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Gmina zaprzestała pobierać opłaty za przyłączeniowej, osoby, które nie uiściły opłaty lub uiściły jedynie jej część również zostały przyłączone do sieci kanalizacyjnej. Również Sąd dał wiarę zeznaniom świadka L. B. co do przebiegu inwestycji polegającej na przyłączaniu poszczególnych gospodarstw domowych do sieci kanalizacyjnej, prac wykonanych na nieruchomości powodów. Okoliczności te znalazły potwierdzenie zarówno w zeznaniach powoda P. W. (1), jak również wójta Gminy Ł.. Sąd nie znalazł powodów dla których nie miałby dać wiary twierdzeniom Wójta co do kosztów jakie muszą być poniesione w związku z przyłączeniem jednego gospodarstwa do sieci kanalizacyjnej. Podawane przez stronę pozwaną wartości nie były przez powodów kwestionowane.

Sąd Rejonowy uznał żądanie pozwu za uzasadnione.

Istota niniejszej sprawy sprowadzała się do analizy problemu prawnego dotyczącego zasadności roszczenia powodów o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia w zakresie uiszczonyj opłaty za przyłączenie do gminnej sieci wodociągowej i kanalizacyjnej. Zakładało to konieczność wykładni przepisów ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków z 7 marca 2001 r., zwłaszcza przepisów art. 2 i art. 15 powołanej ustawy.

Zgodnie z przepisem 15 powołanej ustawy, przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane zapewnić budowę urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych, ustalonych przez gminę w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, w zakresie uzgodnionym w wieloletnim planie rozwoju i modernizacji, o którym mowa w art. 21 ust. 1.

Realizację budowy przyłączy do sieci oraz studni wodomierzowej, pomieszczenia przewidzianego do lokalizacji wodomierza głównego i urządzenia pomiarowego zapewnia na własny koszt osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci. Koszty nabycia, zainstalowania i utrzymania wodomierza głównego ponosi przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, a urządzenia pomiarowego - odbiorca usług. Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane przyłączyć do sieci nieruchomość osoby ubiegającej się o przyłączenie nieruchomości do sieci, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w regulaminie, o którym mowa w art. 19, oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług.

Powodowie uiścili opłaty na podstawie zawartych z pozwaną gminą umów. W ocenie Sądu Rejonowego umowy te były jednak w części zobowiązującej powodów do uiszczenia opłaty dotknięte sankcją nieważności, ponieważ były sprzeczne z powołaną ustawą.

Sposób rozłożenia pomiędzy przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne i odbiorcę kosztów budowy instalacji jest uregulowany w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków, a precyzyjnie z cytowanym przepisem art. 15 ustawy. Wykładnia pojęcia przyłączy i sieci ma w tym kontekście kluczowe znaczenie.

Należy zwrócić uwagę, że powodowie z własnych środków, wybudowali odcinek przewodu kanalizacyjnego łączący wewnętrzną instalację kanalizacyjną w budynku z komorą przepompowni, którą wraz z przepompownią wybudowała na własny koszt Gmina. Gmina również położyła rury, wykonała prace towarzyszące oraz wpięła przyłącza do sieci

W myśl przepisu art. 2 pkt 5 powołanej ustawy przyłączy kanalizacyjne to odcinek przewodu łączącego wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości odbiorcy usług z siecią kanalizacyjną, za pierwszą studzienką, licząc od strony budynku, a w przypadku jej braku do granicy nieruchomości gruntowej. Zgodnie z art. 2 pkt. 14 ustawy przepompownia jest urządzeniem kanalizacyjnym. Zgodnie z art. 2 pkt 7 tej ustawy urządzenia wchodzą w skład sieci.

Przyłącze jest to odcinkiem przewodu, w którego skład nie mogą nigdy wchodzić urządzenia kanalizacyjne. Nie jest możliwe aby przyłącze łączyło dwa elementy sieci.

Natomiast w myśl art. 2 pkt. 6 ustawy przyłącze wodociągowe to odcinek przewodu łączący sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy wraz z zaworem za wodomierzem głównym.

W nowszym orzecznictwie rozstrzygnięto zasadnie w ocenie Sądu Rejonowego, że w przypadku, gdy na nieruchomości znajduje się przepompownia lub studzienka kanalizacyjna przyłączem jest odcinek przewodu pomiędzy wewnętrzną instalacją a tą studzienką lub przepompownią. Natomiast dalsza część przewodu do rury głównej stanowi już element sieci.

Takie stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 5 marca 2015 roku sygnatura VI A Ca 760/14, który sformułował tezę, iż stosownie do treści art. 2 ust. 5 ustawy z 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków: przyłącze kanalizacyjne to - odcinek przewodu łączącego wewnętrzną instalację kanalizacyjną w nieruchomości odbiorcy usług z siecią kanalizacyjną, za pierwszą studzienką, licząc od strony budynku, a w przypadku jej braku do granicy nieruchomości gruntowej. Oznacza to, iż jeżeli na nieruchomości znajduje się studzienka kanalizacyjna to przyłączem jest odcinek przewodu pomiędzy wewnętrzną instalacją a tą studzienką, natomiast dalsza część przewodu do rury głównej stanowi już element sieci. Jeżeli na nieruchomości brak jest studzienki to przyłączem jest odcinek przewodu pomiędzy wewnętrzną instalacją a granicą nieruchomości, dalsza część tego przewodu prowadząca do sieci, stanowi element tejże sieci.

W uzasadnieniu przywołanego orzeczenia odwołano się do Uchwały Sądu Najwyższego z 13 września 2007 roku III CZP 79/07, w której Sąd Najwyższy dokonał gruntownej wykładni przepisu obejmującego definicję przyłącza kanalizacyjnego i uznał odwołując się do argumentów historycznych, że jest to w przypadku braku studzienki odcinek przewodu od budynku do granicy nieruchomości gruntowej. W przypadku, gdy na nieruchomości odbiorcy jest studzienka jest to odcinek od budynku do studzienki.

Przenosząc tę regułę na płaszczyznę faktyczną rozpoznawanej sprawy, to należy sformułować wniosek, że Gmina budując instalacje kanalizacyjną i wodociągową (za którą pobrała opłatę) na nieruchomościach powodów – wykonała element sieci, a nie przyłącza. Przyłącze kanalizacyjne (instalacje od przepompowni do budynku na nieruchomości), co było bezsporne wykonali na własny koszt powodowi. Ergo każda ze stron wykonała dokładnie to, co do niej należało. Natomiast kwotę 1.480 zł wynikającą z umowy z dnia 30 lipca 2008r. powodowie uiszcili z tytułu zwrotu części kosztów inwestycyjnego wykonania urządzeń sieci podstawowej już istniejącej, czyli uiszcili opłatę za wykonanie sieci wodociągowej, a nie przyłącza wodociągowego. Koszty wykonania sieci wodociągowej obciążają gminę.

W konsekwencji dokonanej analizy uznać trzeba, że na podstawie umów pozwana Gmina nałożyła na powodów obowiązek zwrotu kosztu, który zgodnie z Ustawą obciążał samą Gminę. Oznacza to, że postanowienia nakładające na powodów obowiązek uiszczenia opłaty za przyłączenie dotknięte są sankcją nieważności, z uwagi na treść przepisu art. 58 k.c., jako sprzeczne z ustawą.

Świadczenie spełnione na podstawie nieważnej umowy jest świadczeniem nienależnym podlegającym zwrotowi na podstawie artykułu 405 k.c., w związku z artykułem 410 k.c. Roszczenie to nie wygasło, Sąd Rejonowy nie dostrzegł również okoliczności, które wkluczałyby roszczenie o jego zwrot.

Sąd Rejonowy nie podzielił argumentów strony pozwanej, która powoływała się na fakt zużycia korzyści w taki sposób, że nie jest już wzbogacona. Zgodnie z przepisem art. 409 k.c. Obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

Wygaśnięcie obowiązku zwrotu wzbogacenia ma miejsce wyłącznie wtedy, gdy nastąpi definitywne i bezproduktywne zużycie lub utrata korzyści, natomiast jeżeli w to miejsce wzbogacony uzyskał surogat utraconej korzyści, do wygaśnięcia roszczenia konieczne jest także zużycie lub utrata surogatu. Nie wystarczy zatem samo wyzbycie się,

wydatkowanie korzyści (tak wyrok SN z dnia 4 kwietnia 2008 r., I PK 247/07, LEX nr 465977). Konieczny jest nadto, jak wskazał SN, brak powstania w związku z tym zużyciem lub utratą jakiegokolwiek „korzystnej zmiany w innej części majątku wzbogaconego, a zatem gdy nie ma różnicy między obecnym stanem majątku a stanem, który by istniał, gdyby nie doszło do bezpodstawnego wzbogacenia” (por. wyrok SN z dnia 12 marca 2010 r., II PK 272/09, LEX nr 622203). Natomiast w wyroku SN z dnia 21 kwietnia 2010 r., sąd wskazał: „Jeżeli natomiast w zamian za użytą korzyść wzbogacony uzyskał do swojego majątku jakąkolwiek inną korzyść majątkową (np. mienie czy zwolnienie z długu, który w ten sposób spłacił), nie można uznać, że nie jest już wzbogacony, bowiem w wyniku dokonania tego wydatku, w jego majątku pozostaje korzyść w postaci zwiększenia aktywów bądź zmniejszenia pasywów” (V CSK 320/09, LEX nr 688053; por. także wyrok SN z dnia 2 lutego 2012 r., II CSK 670/11, LEX 11311124).

W płaszczyźnie stanu faktycznego niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że uzyskane kwoty została przeznaczona na pokrycie kosztów funkcjonowania Przedsiębiorstwa (...). Nie mamy tu do czynienia ze zużyciem bezproduktywnym. Pozwana uzyskała element sieci. Gdyby pozwana nie uzyskała od powodów spornych kwot, to musiałaby pokryć te koszty z innych środków. Nie sposób, zatem przyjąć, iż wyzbyła się uzyskanej korzyści w ten sposób, który powoduje, że nie jest już wzbogacona.

Również zarzut, że powodowie wiedzieli, że nie byli do świadczenia zobowiązani uznać należało za chybiony. Z relacji strony powodowej i świadków wynika, że powodowie dowiedzieli się o braku podstaw do pobierania takich opłat dopiero po jej uiszczeniu. Powód wprost przyznał, że był przekonani, że muszą zapłacić opłaty wynikające z poszczególnych umów, czuł się zobowiązany do zapłaty. Dodatkowo z przepisu art. 411 pkt 1 k.c. wynika, że jeżeli świadczenie zostało spełnione w wykonaniu nieważnej czynności prawnej to nawet, jeżeli spełniający je wiedział, że nie jest zobowiązany może żądać zwrotu.

Nie sposób też przyjąć, że spełnienie świadczenia czyni zadość zasadom współżycia społecznego. Wręcz przeciwnie to pozwana naruszyła zasady współżycia społecznego obciążając mieszkańców kosztami, które powinny być poniesione przez Przedsiębiorstwo (...). W ocenie Sądu Rejonowego świadczenie spełnione w wykonaniu nieważnej czynności prawnej, jako sprzecznej z ustawą, nie może być uznane za czyniące zadość zasadom współżycia społecznego.

Tak, więc w ocenie Sądu pozwana zobowiązana jest zwrócić powodom spełnione świadczenie. Roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia jest, co do zasady roszczeniem bezterminowym, które staje się wymagalne po wezwaniu. Powodowie wezwali pozwaną do zwrotu świadczenia.

Biorąc pod uwagę przedstawiony wywód Sąd na podstawie przepisu art. 410 k.c. w zw. art. 405 k.c. zasądził od pozwanej Gminy Ł. na rzecz powodów kwotę 3.478 zł (trzy tysiące sto dziewięćdziesiąt osiem złotych) wraz z odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia od kwoty 1.998 zł od dnia 28 lutego 2015r. od 9 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.480 zł od dnia 20 czerwca 2015r. do dnia zapłaty.

Uzasadnione było również zasądzenie na podstawie art. 455 k.c., w zw z art. 481 kc odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia od daty wskazanej w pozwie. Pozwana Gmina była wzywana do zapłaty przez powodów odpowiednio pismem z dnia 10 czerwca 2015r. i pismem z dnia 19 lutego 2015r. (pismo doręczone w dniu 20 lutego 2015r.)

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy - na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. § 6 pkt 3 w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1349). W ich świetle należało zasądzić od pozwanej, która przegrał proces w całości, na rzecz powodów kwotę 1.391 zł przyjmując, że na celowe koszty prowadzenia sprawy przez powoda złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika 1.200 zł i opłata od pełnomocnictwa 17,00 zł, oraz opłata sądowa od pozwu 174 zł.